

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚRADU VE VYSOKÉM NAD JIZEROU



SRPEN 1993

Dosud tolik sluníčka je kolem,
ale stéblo poslední tu dnes
shrábl větrík, když si běžel polem,
a hodil je na vadnoucí mez.

A ty teplem zamlžené hory
začnou už se modrat nablízku,
zase bude v polích u obory
horko oráči i želízku.

oo

Ohlas na dopis pí.Pěničkové z
Helkovic.
Starosta města p.J.Matura jedná
na základě dopisu s ředitelkou
pošt v Semilech o navrácení Hel-
kovic do obvodu Vysokého. Paní
ředitelka uznává, že správa pošt
udělala chybu a nedomluvila se
s občany Helkovic. Omlouvá se a
slíbila do konce tohoto roku
uvést celou záležitost do po-
řádku.

Na skládkování ve městě-
na náměstí je nyní jedna nádoba
na sklo bílé i barevné. Druhá
je umístěna u hřbitova. Kontej-
ner /uzavřený a otevíraný v době,
která je na něm označena/ stojí
u hřbitova. První týden odhazo-
vali někteří neukáznění občané
odpadky kolem kontejneru, dnes
už si zvykají a kolem je pořádek.
Chceme přece být městem na úrov-
ni!!!

xx
Do 3 neděl budou postaveny na
určených místech další 2 kontej-
nery. Poplatek za odpadky bude
uveden na kontejnerech. Pokud
máte vlastní popelnici, kterou
firma ROTES nevyváží, zaplatíte
za obsah jedné plné popelnice u
kontejneru 20,-Kč.
xx

Občané se sešli spolu s chataři a chalupáři a odhlasovali přístavění dalšího kontejneru ve Staré Vsi. Otevřen bude ve středu

a v neděli. Klíč má v opatrování jeden občan. Společně a z vlastní iniciativy uklidili občané skládku i okolí kontejneru, což udivilo a přilákalo i chalupáře a pracovali společně. Je to chvályhodný příklad pro celé naše Vysocko.

Třičá Sklenařice mají zatím vleky, ale ty budou také v neblížší době nahrazeny kontejnery.
xx
Černé skládkování stále nemizí. Stále je dost takových, kteří vozí vlastní odpadky na cizí pozemky. Dva taková "podnikavci", oba soukromí podnikatelé z Rokytnice, byli odhaleni policií a jedná se o pokutu 5.000,- Kč pro každého. Věc řeší pořádkové komise.

Autobusová doprava -

Záležitost číslo jedna !!! V Jilemnici a v Semilech se konala zasedání starostů celého našeho regionu s představiteli ČSAD. Návrh se strany ČSAD zněl : zrušit 26 spojů. Většina těchto zrušených spojů by byla Vysoké - Semily, Jablonec nad Jiz. a Rokytnice/Jiz. Neuvěřitelné! Zejména pro místa, která jsou na autobusovou dopravu zcela odkázaná a jinou možnost nemají. A to je především naše město !!! Samozřejmě se přes 90% všech zúčastněných starostů postavilo proti s řádným odůvodněním. Proč například jezdí v Semilech vedle MDH ještě ČSAD, vlak, v Hradci Králové navíc trolejbusy, atd. a pro Vysoké by neměly být ani spoje, aby se pracující dostali

včas do práce a z práce, děti do školy a ze školy, nemocní k lékaři, atd.
Na to nedokázali představitelé ČSAD reagovat a jednání zůstalo otevřené.

Dodnes nemá MěÚ řádnou odpověď a jízdní řády se mají měnit od 1. září. U dopravního vesla asi stále sedí lidé zvyklí na totalitní řízení, kdy nebylo třeba myslet, stačilo poslouchat nařízení. Dopis s usnesením starostů byl odeslán na ministerstvo dopravy.

Jedna kladná zpráva z dopravy: Začne zase jezdit "polední Brnák", t.j. autobus, který vyjíždí z Harrachova a pojedje přes Vysoké. S jízdním řádem vás seznámíme. Slíbená je i obnova spoje do Liberce ráno a z Liberce navečer a jednání budou pokračovat i v Jablonci nad Nisou.

Informace pro soukromé majitele půdy a nemovitostí -

Soukromý majitel může poškození svého majetku oznámit na MěÚ, který svolá obě strany a pokusí se smířit a záležitost urovnat. Jestli ale tento způsob nepovažují za správný, musí se spor řešit občansko-právní cestou, tj. soudem. Do sporu o soukromý majetek již nemůže vstoupit ani MěÚ, ani žádná další organizace, mohou pouze doporučit, nikoli naříditi, co by se mohlo dělat.

Poděkování -

Patří tentokrát tajemníkovi MěÚ ing. Pavlu Štěpánkovi, který z vlastní iniciativy se ujal rekonstrukce skládky ve Sklenářicích, která po léta zamořovala celé okolí. Věnoval desítky a desítky hodin ze svého volného času a dokázal, že Sklenářický potok je zcela revitalizován, t.j., je to opět potok ozdravený, vrácený do původního

toku. Úprava a rekonstrukce skládky sklízí obdiv domácích, rodáků, turistů a cizích návštěvníků. Díky za záchranu dalšího koutu životního prostředí.

Kanalizační sběrač "ve hlavatištech" je hotov a napojen na čističku. Tím byla zlikvidována veřejná stoka, odstraněn zápach, koryto potoka se poněkud přesunulo a obnovila se čistota vody. Do koryta u Hladíků už zase teče čistá voda.

Na ZŠ se dokončuje fasáda a nová střecha nad šatnami.

Na škole a na poště byly namontovány nové hromosvody.

Domy číslo 55 a 126/u Fejklů a u Lukšů dostanou nový nátěr.

Pomalů, ale jistě se jeden po druhém "vylupují" vysocké domy ze starých šlupek do původní podoby k obrazu městečka.

Další část plynofikace města je zdokumentována, ale zatím chybí finance. Je to jistě jen přechodný nedostatek a brzy bude naše město mít daleko čistší ovzduší.

Nejbližší úkoly MěÚ -

Oprava závadných chodníků, které jsou v majetku města. Chodníky před soukromými domy musí dát do pořádku jejich majitel. Větší náklad bude třeba na úpravu ulice z ná. městí k poště, což je dalším nejbližším úkolem. A dále bude zavedeno pravidelné čištění kanálů. Kdo a kdy je bude provádět, včas oznámíme.

Městská policie -

MěÚ děkuje oběma členům za nekompromisní přístup při vybírání poplatků za poutní atrakce dle platné místní vyhlášky a zároveň děkuje i zaměstnancům města za urychlený uklid prostoru náměstí.

Rodině pana Jiřího Holečka patří

poděkování za úpravu kapličky sv. Anny před jejích domem. Další příkladná vlastní iniciativa bez nároku na odměnu.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
3 a půl milionu Kč

To už je pěkná hromádka. Kdo, komu a na co? Tak se jistě aspoň v duchu zeptá každý čtenář.

MěÚ tedy děkuje všem zainteresovaným osobám, které se podílely na získání státní účelové dotace ve výši 3,5 milKč. Tato dotace je účelově vázaná na dokončení ČOV Stará Ves a realizaci kanalizačního přivaděče v jihozápadní části města.

Zvláštní poděkování patří p. poslanci České národní rady St. Pěničkovi /ODS/ a místnímu sdružení ODS Vysoké nad Jizerou, jmenovitě předsedovi p. Jos. Malíkovi. MěÚ vyjadřuje naději, že do budoucna i ostatní politické subjekty ve městě projeví podobný iniciativní přístup k řešení závažných problémů města i okolních obcí.

oooooooooooooooooooooooooooo
Poslanec ing. K. Kellner na otázky dr. V. Lukáše odpověděl stručně, ale výstižně :

Vztah k městu :

- rekreace v zakoupeném domku ve Staré Vsi od roku 1981 a v roce 1987 přestěhování z Mělníka natrvalo, já i rodina zde získali mnoho nových přátel

- v této době jsem pomohl městu při realizaci a projektové přípravě původně zamýšleného Domu služeb, při rekonstrukci ústředního vytápění v ZŠ, v řadě realizovaných ustř. vytápění rod. domků,

- r. 1990 - kandidát /nezávislý/ na funkci poslance a zvolen do městské rady.

Práce poslance a radního :

- poslanec - zastupuji Starou Ves
- radní - celé město, snaha o budování nejen města, ale i připojených obcí.

Co se daří :

- realizace řady investičních akcí, vzhled města, zahájení

plynifikace, pořádek ve městě.

Co se nelíbí :

- nejsem z těch, kteří rádi kritizují jenom věci a problémy, které se dají vyřešit ke spokojenosti, rychle. Je ale spousta problémů, které se napoprvé ani třeba na podruhé vyřešit nepodaří, je proto nutné hledat řešení další. Kritizováním samotným se problém nevyřeší, je vždy nutné podat návrh řešení problému.

Co do budoucna :

- postupné budování většího sepětí města s připojenými obcemi a to směrem na turistický ruch, vybudování dalších služeb zaměřených pro místní občany a návštěvníky. Vyřešení likvidace domovního odpadu, zrušení černých skládek, zlepšení životního prostředí.

Ing. Karel Kellner, Stará Ves 50
oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Okénko do historie-

K významným dnům roku patřila vždycky vysocká pouť. Letošní návštěvníci si mohli za krásného a teplého počasí užít dosyta všech pouteckých atrakcí. Jak se poutě slavily dříve, dovídáme se z vyprávění nám již důvěrně známé babičky Vodsedálkové.

Vysocké pouti-

Za starých časů nebývala vysocká pouť tak slavná jako nyní. Pamatuji, že když jsem se jako malá holka dívala u dědečka a babičky "u Klempířů" z okna, přehlédla jsem celou tu slávu. Před kostelem byly asi 2 perníkářské boudy a snad ještě nějaký krámk, ale víc nic. Ovšem, že tam ani mnoho lidí nebylo. Pouti jsme dostala několikacentimetrovou dragantovou kolíbečku, v ní na trošku mechu bylo asi krajcarové pěnové dětátko. Ale měla jsem radost. Později už bývala větší pouť s více prodávajícími na rynku. Ale procházejících bývalo málo, nebylo to příjemné brodit se buď blátem nebo sněhem. Pouť se slavila podle patronky zdejšího kostela sv. Kateřiny, a to je už koncem listopadu.

Potom v roce 1881 postavili manželé Noskovi sochu sv. Anny na svém pozemku, to tenkrát bylo ještě hodný kus za městem. To nebyla ještě ani nemocnice a hospodářská škola, s ní ty domy naproti. Vysočtí stejně záviděli všem vokolním obcím i městům, že mají pouť v létě a tak se jím jaksi naskytla příčina k založení letní pouti, jako uctění té sochy. Zařídili u církevních úřadů, aby se mohla pouť slavit po svátku sv. Anny, první srpnovou neděli. Zatím také Noskovi postavili kapličku nad sochu, aby tak netrpěla deštěm. První slavná pouť se konala asi roku 1894 nebo 1896, nevím to určitě, jen vím, že jsme se velmi připravovali v kostele na slavnou "hrubou mši", zpívali a hráli jsme s velkou radostí. Já jsem totiž na "kchuře" zpívala už od svých 9ti let. Pak večer byla na radnickém sále taneční zábava, a to jsme se zase hodně vytancovali. Od té doby pak bývaly poutě čím dál hlučnější. Plno kolotočů, houpaček a jiných atrakcí a cirkus, že se tam už nevešel, dali do Zákostelí. To jsme ale měli vyražení. Maringotky stály i v místě, kde je teď pomník padlých, ženské a děti pořád něco potřebovaly, o pouti si přišly třeba škemrat, že by si u nás dovařily oběd. Koza a koně chodili a pásli se pod domem, a tak jsem byla ráda, když odcestovali. Manželé Noskovi byli bezdětní, nábožní, a tak často něco pořídili do kostela. Mimo jiné vím, že darovali ten velký skleněný lustr. Nosek byl bratr naší babičky Nečáskové, "Klempířové". Tak se ta vysocká pouť vžila a má ji každý rád, že se teď o ní sjíždějí rodáci jako na pozvání. Ještě chci zaznamenat malou legraci, kterou jsme o jedné pouti zažili. Chtěli jsme mít na pouť vymalováno v pokoji, ten byl prázdný, ale malíř nám to nedodělal, jak to tak někdy bývalo. Všecka okna byla otevřena, slunce krásně svítilo a tak náš táta, jak on byl někdy od legrace, šel po obědě do pokoje a troubil na zavřenou ruku jako

na trumpetu různé písničky. Nevím jak to dělal, ale bylo to opravdu jako na trumpetku. Ovšem v prázdném pokoji se to krásně rozléhalo. Za nějakou chvíli k nám přišel majitel cirkusu, který stál v Zákostelí a ptal se, jestli je doma pán. Pán byl doma a cirkusák ho prosil, jestli by nebyl tak laskav a nešel jím pomoci hrát do cirkusu. Nechtěl tátovi věřit, že na žádnou trumpetku nehrál. Co jsme se tomu pak nasmáli, to nemusím povídat, a často jsme na to vzpomínali.

oo

Seriál : Kam za občerstvením

a ubytováním dříve a kam dnes

II. část.

Zašla jsem za panem Karlem J. Bartoníčkem a požádala ho, aby zavzpomínal, jak to bývalo u nich ve vinárně, v cukrárně a později i v hotelu.

Kdy, kde a jak začal váš tatínek pěstíkář?

Dne 13. ledna 1921 otevřel můj otec Karel Bartoníček cukrářský krám ve Vysokém nad Jizerou v domě Občanské záložny. Otec a matka skrovné svoje mění, které z větší části bylo sestaveno z darů od příbuzných, věna a půjčky, investovali do základních nejnutnějších potřeb v cukrářské výrobě a nejnutnějšího v bavení cukrářského krámu. Co všechno patřilo k jeho živnosti?

Krám, kuchyně, což byla zároveň cukrářská dílna, vinárna a lahůdkářství.

Měli jste kromě cukrářského normálního zboží nějaké speciality? Specialitou, která dosáhla mimořádné obliby, byly naše medové perníkové "modlitbičky". Byly to prvotřídní medové perníčky o rozměru 5x7 cm, dva k sobě slepené oříškovou a medovou náplní. Na vrchním perníčku byl slabý nátěr zavařeniny jako podklad pod bílou cukrovou polevu. V prostředku byla položena

půlka bílé mandle.

Měnil se sortiment cukrářského krému často?

S ročním obdobím. Před vánocemi se zaplnil veškerým vánočním zbožím, které si z velké části vyráběl každý cukrář sám. Rozmanitost byla ohromná a dovednost tehdejších mistrů na výši. Pravá idyla pak vznikla v krámečku zaplněném až po strop nejrozličnějším zbožím. Po vánocích často /hlavně v sobotu/ zavoněl krám koblíhami, to byla plesová sezona. Na ples patřily koblíhy a ty dodávali cukráři. O velikonocích se každý cukrář honosil, jak nejlépe uměl udělat čokoládovou/dříve i cukrovou/ kraslici. To také uměl každý si vyrobit sám. Později byly kraslice po vzoru továrních i umně baleny do staniolu. Naplněny čokoládovými bonbony a pěkně převázány mašlí. Kolik tu bylo do všeho vloženo citu a lásky!

A co o poutích?

S příchodem jara se všechno začalo připravovat na poutní období. Bylo nutné překontrolovat všechny náležitosti, ze kterých se skládal cukrářský poutní krám. Pěkně ozdobené, jak cukráři říkají "ocírované" perníkové srdce byla vitzka na poutním cukrářskému krému. Ne každý to dovedl. Tatínek podnikal od jara do podzimu asi 25 poutí a trhů, často obsadil v jeden den i dvě poutě. Byl to zavedený obchod po rodičích i prarodičích.

K živnosti patřila i dílna, jak jste se již zmínil.

Cukrářská dílna byla spojena s vinárnou dveřmi. Hlavní zdroj řemesla byla dvoutroubová cukrářská pec na uhlí se sušárnou a "šrák na plechy". V dílně byl též sporák na vaření, polička na nádoby. Zde se dělalo všechno. Veškerá práce cukrářské výroby, vařilo řemeslo, rodinu i vinárnu. Tady se zboží dodělávalo plněním, polevami i zdobením. Sem se musel vejít kotel s vařící zmrzlinou nebo žloutkovým krémem. Tady se najedlo osm lidí, tady

se mylo veškeré nádobí od řemesla, z vinárny, krému i domácnosti. Mezi tím byly vychovány tři roky tři, potom dvě děti. Na stěně visel jediný obraz Mistra Jana Husa. Přejdeme nyní k vlastnímu pohostinskému prostoru k vinárně.

Vinárna a kavárna/říkali jsme vinárna/ byla místnost asi 6m dlouhá a čtyři metry široká. Měla stěny obloženy dřevem a přibližně šest stolků a veliká kachlová kamna zelené barvy. Byly zde k dostání veškeré druhy lihovin, likérů a v plném rozsahu sortiment nejrozličnějších vín. Je neuvěřitelné, že si bylo možné vybrati ze 36 druhů vína. Právě tak to bylo s lihovinami. Kvalita všeho zboží byla vysoká, s rostoucí konkurencí se stupňovala. Pro ilustraci, pokud si vzpomínám, měl otec vína, o kterých se již dnes ani ve vybraných podnicích ve velkém městě neslyší. Káva se podávala v šálku nebo ve sklenici, na podšálku, vždy dobře cezená, což tenkrát nebylo snadné, protože malé provozovny neměly k tomu vybavení. Také se podávala káva "překapávaná". Na požádání se uvařilo/hlavně dětem/kakao nebo čokoláda, ale těch případů bylo málo. Hodně byl v zimním období žádan čaj s rumem, grog nebo horké víno. Zákusky se předkládaly na velkých mělkých talířích, vždy deset různých druhů, aby si z toho host vybral. Nutno zde podotknout, že nebyl přehled, kolik si zákazník zákusků vzal a při placení nahlásil. Mohl si tu vzít i na jiném stole, to, co právě chtěl. Konzumace se nijak nezaznamenávala na nějaké účtenky. Všechno bylo založeno na důvěře a ohledu k zákazníkovi a na postřehu obsluhujícího. Kdy zavedl váš tatínek lahůdkářství?

7.2.1924 získal otec povolení rozšíření obchodu o koncesi lahůdkářství. Do malého krámku přibýlo mnoho druhů nového zboží. Olejovky, očka, rybí konzervy, paštiky, hroznové víno, italská jablka balená v hedvábném papírku, sýry a hlavně

prvotřídní uzeniny. Host mohl dostati teplé párky, oblíbené debrecínky, taliány, salámový nářez, šunku studenou i teplou, právě čerstvě uvařenou. Ta se krájela ve vzláštním k tomu účelu určeném stojánku, jakémsi skřipci, ve kterém se sevřela celá kýta i s kostí. Velikou a důležitou roli zde zastával a zájmu se těšil gramofon. Byl to malý kufříkový přístroj na pero s ručním natahováním klíčkou značky His Masters Voice. Hrál se vždy. Když bylo hostů málo, tak aby nebylo "tak ticho", když hodně, tedy pro zvýšení nálady. Však gramofon plnil svoji důležitou funkci. Když nyní po letech všechno hodnotím, ocekuji otcovu všestrannost i v tomto směru.

Jaká byla převážně společnost, navštěvující vaši vinárnu? Společnost, která se zde scházela, byli především místní návštěvníci a hosté z celého blízkého okolí městečka. Veliké návštěvy se zastavily po pohřbech. Otec měl velikou známost a přízeň mezi vesnickými obyvateli pro svoji účast na poutích s cukrářským krémem, kam jezdil od dětství s rodiči. Protože sám byl výkonným ochotnickým hercem, přicházeli k nám také přátelé ochotníci i diváci před i po divadle. Rušno bývalo po odvodech. To přicházivali regruti i z okolních vesnic zapít radost nebo zklamání, a to vždy i se svým starostou. V sobotu se zastavilo několik aut se svatebčany, protože se tenkrát považovalo projet se autem a někde se zastavit na něco mimořádného. V neděli dopoledne se často ve vinárně zastavily tak do oběda "křtiny". Přišly ze sousedního kostela. Z pravidla to bývalo několik starších mužů a žen, s nimi mladý muž-otec a porodní bába, která se starala o miminko. Strejci hned začali kouřit viržínka a doutníky a miminko řvát, jak ho

to štípalo, tak s ním bába přišla do kuchyně. V poválečné době ve Vysokém se společenský život doplňuje začínající turistikou. Přijíždějí sem návštěvníci hlavně z Prahy a docenují zde krásu letní i zimní přírody. Zimní sport láká a zájem narůstá. Stoupají nároky. Těm je možné se přizpůsobit tomu, kdo má snahu a pro obchod cit. Je třeba stále všechno vylepšovat. Je důležité vidět, jak se to dělá třeba v Praze. Jaké cukrářské zboží, jaká kvalita, jaká cena, jaká velikost, jak se co podává. Venkovští zákazníci také rádi přijímají příjemná překvapení přenesená z města. Proto je nutné jim to nabídnout a přenést do místních poměrů. Co byste řekl závěrem této první části vašeho vzpomínání?

Kdo pozná, že prostředí ve kterém prožívá celý svůj život a nepociťuje tíhu zaměstnání, ten dokázal, že není hlavní kolik a co za tuto práci získal. Jeho hlavní odměnou je uspokojení, jemu se práce stala smyslem života. Jedině tak je možné mezi zákazníky žít bezpočet hodin ve dne i v noci. Neznat jediný den volna v roce po mnoho let. Nacházel hlavní zisk ve spokojenosti zákazníků a dobrém jménu obchodu. Tenkrát nebyly knihy přání a stížností. Byly jakési památníky, do kterých se zapisovaly společnosti u stolu nebo jednotliví hosté na vzpomínku.

Končím ukázkou z dopisu hosta velmi váženého Dr. Čenka Zírta, profesora Karlovy university. Cituji: Na všech tvářích čtu:

"U Bartoníčku jako doma"! Již jedenáctá odbila a odbila někdy i dvanáctá, ba jedna, druhá i půl třetí - a nám se od Bartoníčku nechtělo. Naši hostitele oba již denní únavou zmoření, podřimovali, ale pozornost k nám nočním bdělům, neochabovala
xx

Místo vinárny u Bartoníčku je nyní na náměstí BISTRO pana Petra Fejkla.

Zdánlivě dva zcela odlišné podniky, ale bystrý čtenář najde zajímavé souvislosti. Pane Fejkl, nejste Vysočák, jak jste do Vysokého přišel? Na tuto otázku čtenářům Větrníku rád odpovím. Máte pravdu jen na 50%. Můj otec se narodil v Rybníciích u Semil, pracoval v pekárně ve Vysokém a tady taky poznal moji maminku, rozenou Karlu Neťukovou, dceru zedníka Jáchyma Neťuky. Tato dvě jména jistě něco řeknou starší generaci. Po svatbě odešli moji rodiče podnikat do Prahy. Vybudovali si prosperující cukrárnu a výrobu zmrzlinových kornoutků a lázeňských oplatek. Toto zboží od nich odebíral i pan hotelier Bartoníček st. Můj děda Jáchym pokládal i základní kámen k bývalému hotelu Bartoníček na náměstí. /Dnes je tam pouze prázdný prostor/. Po smrti maminky jsem zdědil malou roubenou chaloupku u staré cesty do Tříče. Tu jsme s manželkou zadaptovali a rozhodli jsme se odstěhovat do Vysokého. Po přečtení těchto řádek zjistíte milí čtenáři, že nejsem "čistokrevný přivandrovalec", jak se ve Vysokém leckde tvrdí, ale že mi v těle proudí krev mých rodičů. Také jsem po nich zdědil lásku k přírodě a horám, a to je hlavní důvod, proč jsem tady.

Kdy jste otvíral 1. soukromý podnik na Vysočku?

20. února 1990. Dálo se to s velkým úsilím, protože bylo nejdříve obtížné dostat povolení. To jsem dostal v únoru, ale nebylo nic, ani zařízení, ani zboží k dostání pro soukromé podnikatele. Všechno bylo určeno stále setrvačně jen pro podniky. Nikdo neuměl tehdy ještě poradit, nikdo nic nevěděl, jak třeba dávat soukromníkovi zboží na fakturu, atd. Nábytek měl být dodán až za rok! Jaké jste měl plány?

Původní velmi jednoduché: služby občanům formou rychlého občerstvení.

Všechno se ale měnilo, protože v rámci restituce zanikaly mnohé výroby a tvořila se zcela nová klientela.

Kdy jste otevřel cukrárnu?

Po uvolnění prostor v roce 1992. Pro cukrárnu si sami vyrábíme zmrzlinu z přírodních italských koncentrátů firmy MEC 3, zákusky dodává cukrárna NYČ z Jilemnice a firma FRIORE z Turnova.

Co nabízíte?

V letní sezóně 12 druhů zmrzlinových pohárů s ovocem
6 druhů kávy
5 teplých moučníků

V zimě teplou čokoládu a jablkový závin.

Jak jste spokojen s návštěvností? V sezóně ano, máme už sezónní klientelu. Hosté se k nám vrací, někteří už 3. rok a stále jich přibývá. A to nás nejvíce těší. Přijíždějí i z okolních rekreačních středisek, jednotlivě i ve skupinách. 70% všech zákazníků jsou cizí, včetně zahraničních turistů. Přicházejí na obědy i večere, jezdí i okolní podnikatelé, v klidu posedí, popovídají, odpočinou si. Místní občané chodí zřídka, ale jako zákazníků si jich vážíme.

V čem vidíte závady?

a/ Rozdělení občanů do 3 skupin.

b/ Považuji za zcela nekorrektní, že podnikatelé s místem trvalého bydliště mimo Vysoké musí platit daně tam, kde jsou trvale přihlášení. Tím se šidí v mém případě Vysoké. Myslím, že by starostové všech rekreačních středisek měli "tlačit" na změnu tohoto zákona.

c/ Vadí nám, že nezbývá čas na kulturní ani politický život, protože jsme v práci od rána do noci. Ale to už patří asi k soukromému podnikání.

d/ Největší závadu však vidím v zášti, zlobě a nepřátelství mezi lidmi.

Jaký máte další cíl? Plánujeme plynou hlavu, postupně se budeme snažit je realizovat, ale myslím, že není žádoucí, podnikatelské záměry dopředu zveřejňovat. Co vaši dodavatelé?

Až na nepatrné výjimky žádné problémy nemáme. Je-li potřeba, vezme auto a sháníme sami.

A závěrem?

Tuto práci máme rádi, těší nás každý úspěch a jsme spokojeni, je-li spokojen zákazník.

S panem K.J.Bartoničkem i s panem Petrem Fejklem si povídala
L.Hnyková

oooooooooooooooooooooooooooo
Konečně také něco ze sportu -

Fotbalová sezóna na našem hřišti začala již tradičně o vysocce pouti, v sobotu 7.8.1993 dvěma zápasy. V tom prvním se již po třetí rok utkala mužstva ženatých a svobodných. Bilance předchozích dvou zápasů byla vyrovnaná, po jednom vítězství na každé straně, a tak bylo otázkou, na čí stranu se přikloní ručička úspěšnosti. Po vyrovnaném a sportovně vedeném boji nakonec zvítězili svobodní 2:1. Ve druhém zápase proti sobě nastoupila mužstva "starých gard" Vysokého a Jablonečka. Utkání skončilo smírně 2:2, když naši "staří" páni přišli o vítězství dvě minuty před koncem. Naši tým to výsledkem prodloužili již několik let trvající serii neporazitelnosti. Závěrečné posezení u zlatavého moku jen podtrhlo příjemnou a hezkým počasím provázenou atmosféru sportovního odpoledne.

Mistrovskou část sezóny zahájili jako první naši muži o týden později 14.8. Hned první zápas přivedl na naše hřiště největšího favorita soutěže, tým Rovenska, který sestoupil z I.B třídy. Naše mužstvo, které s ohledem na počasí provázející celý červenec a s tím na následný stav hrací plochy, který za celý měsíc prakticky nevyschl, mělo na trénink jen minimum možností a sehrálo jediné přípravné utkání, se soupeře nezaleklo a bylo favoritu vyrovnaným protivníkem. Bohužel štěstí se od našich hráčů odvrátilo brankou 6 minut před koncem prohrávají 0:1. Není ovšem třeba všeset hlavy, sezóna teprve začíná, i když nebude pro náš tým v žádném případě lehká.

Naše mužstvo se muselo v poslední době vyrovnat s několika odchody hráčů do jiných klubů, což na jedné straně přináší finanční částky do pokladny TJ a aspoň z části pokrývá náklady na činnost našich čtyř týmů. Druhou stránkou věci je ovšem stále se zmenšující hráčská základna. Celkový stav kopané ve Vysokém není nejlepší, nedostává se lidí ochotných pro fotbal pracovat. Dalším negativním jevem je přístup některých hráčů, především v mládežnických družstvech, kde někteří najdou cestu na hřiště, jen když už skutečně nemají co jiného na programu, a tak se budoucnost kopané ve Vysokém nejeví zrovna v růžových barvách.

Ale dosti nářku a také něco z veselějšího soudku. Dne 14.8. po již výše popsaném zahajovacím utkání mistrovské soutěže mužů uspořádal oddíl kopané a SKI klub II. ročník soutěže 100x1 pivo. Smyslem celé akce není v žádném případě propagace alkoholu, neboť vypití jednoho 10^o piva alkoholika z nikoho neudělá a jestli ano, musela by se tato republika proměnit v obrovskou protialkoholickou léčebnu. Soutěž slouží především k pobavení a odreagování lidí od dnešního uspěchaného stylu života. Myslím, že předchozí slova potvrzuje i fakt, že se soutěže zúčastnili i lidé, kteří skutečně možná vypijí za celý rok právě jen to jedno pivo. Celkový čas 16.min.54 sekund se sice nedostane do žádné knihy rekordů, ale to nikomu z přítomných a skvěle se bavících účastníků určitě nevadilo. Celkovým vítězem se stal p.Ladislav Bartonička ze Tříče časem 4,7s., mezi ženami zvítězila p.Monika Kašťáková z Vysokého. Celá akce byla ukončena dekorováním vítězů a přehráním videokazety se záznamem celé soutěže, který pořídil p.J. Housa ze Tříče. Škoda jen, že se v tak hojném počtu nesejdou lidé i na utkání našich mužstev. Závěrem bych si dovolil pozvat

čtenáře Větrníku na naše hřiště,
aby svými hlasivkami podpořili
úsilí našich mužstev v nadcháze-
jící sezoně-občerstvení zajiště-
no. A kdyby měl snad někdo zájem
v kopané pracovat, rádi ho mezi
sebou přivítáme. Podrobné informa-
ce o dění ve vysoké kopané na-
jdou zájemci v naší skřínce v
průchodu z náměstí směrem k ha-
sičovně.

Sportu zdar a kopané pak zvláště!

Za FO- V. Vodseďálek

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

V minulém čísle Větrníku si zase
po delší době zařadil redakční
šotek a zavinil, že vyprávění o
staroveské hospůdce nebylo úplné.
Tak tedy na doplnění.

Hospůdka, vlastně správně celý ná-
zev: "Penzion u lípy" nabízí i akce
pro uzavřené společnosti, svatby,
srazy, hostiny k ročním výročí
atd. Nazpět můžete jet autobusem.
Zatím jezdí tyto vhodné spoje:

Ze Staré Vsi : v 16.30 hod.

v 18.45 hod.

ve 20.15 hod.

Redakce

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Vážení čtenáři, máte-li zájem o
knížku Dr. Lukáše VYSOKÉ, napište
si do redakce Větrníku, cena 25,-Kč.
Zasleme na dobírku.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

SPOLEČENSKÁ KRONIKA ==

Narození :

4.7.1973 se narodila v Jilemnici
manželům Gunnarovi a Šárce
Havlovým

dcera Veronika

Přejeme malé Verunce i rodičům
hodně zdraví!

Svatby :-

V obřadní síni MěÚ ve Vysokém/Jiz.
uzavřeli manželství

31.7.93 Petra Klímová z Vysokého/J.
a Pavel Škrabálek z Rokytнице/J.

14.8. 93 Helena Šafářová z Vysokého /J.
a Martin Jílek z Jablonce/Nis.

21.8. 93 Jana Duchoňová,
a Miroslav Stejskal oba Rokytнице
nad Jiz.

21.8. 93 Marcela Svobodová
a František Nováček oba
z Haratic

Na společné cestě přejeme
novomanželům hodně štěstí!

Životní jubilea oslavili
v srpnu :

Stará Ves-

16.8. Stanislava Chlumová
76 let

28.8. Marie Nováková
84 let

Sklenařice -

14.8. Jaroslav Fridrich
73 let

26.8. Bedřich Grosman
86 let

31.8. Anna Grosmanová
80 let

31.8. Emilie Stochlová
73 let

Vysoké nad Jizerou -

1.8. Anna Hásková 76 let

13.8. Františka Kolovrátníková
86 let

14.8. Štěpánka Maturová
79 let

18.8. Anna Stránská 73 let

18.8. Miloslav Bachtík 70 let

19.8. Karel Bartoníček 70 let

24.8. Ing. Otomar Köppl
71 let

26.8. Božena Holá 80 let

28.8. Josef Zita 73 let

29.8. Marie Škrabálková
86 let

Všem jubilantům přejeme
dobrou pohodu a pevné zdraví!

Úmrtí -

15.8.1993 zemřela paní
Milada Berková z Vysokého/J.
ve věku 79 let.

Čest její památce!

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

ZPRAVODAJ MěÚ Vysoké nad Jiz.

-Větrník č.8 -93, vedoucí
redaktorka Ludmila Hnyková,
náklad výtisku 400 ks,
obsah 10 stran, cena 3,-Kč.
Příspěvky a informace zasí-
lejte do 15.kazdého měsíce
na MěÚ Vysoké nad Jizerou
, PSČ 512 11

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo